

katere darujemo ubožcem. A modra mati jima je pa še pristavila, da pravo veselje nas čaka za dobra dela še le po smrti. Upamo, da bode Anica tako plemenitega srca tudi potlej, ko bode gospodinja pravega ognjišča, in da bode Dorček tudi takrat rad dajal, ko bo res zapisaval v trgovsko knjigo velike račune, in ne bo nosil peresa samo za ušesom kakor — za parado sedaj!

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

I.

Ze od nekdanj sem imel posebno veselje s tiči. Kako sem si želel, da bi kdaj imel v svoji lasti kacega črnega kosa z rumenim kljunom in rumenimi nogami, ki naj bi pel sam sebi v bodrilo:

„Pleši, pleši, črni kos!“ —

— Kak bom plesal, ko sem bos. —

Pa ni šlo tako hitro; moje goreče želje in domišljije so ostale le želje. Sevé, poprej je bilo treba tudi še marsikaj preskrbeti, predno se vzame taka živalica pod streho. Treba je bilo dobiti kletko.

Sam je nisem znal narediti, pa pri sosedovih je tudi nisem mogel dobiti na posodo, ker so sami imeli grlico. Treba je bilo torej misliti, kako bi svojo vendarle dobil. Po dolgih prošnjah mi je starejši brat obljubil narediti jo, ako mu prinesem hudolesovih šibic. To pa že, sem si mislil in hitro narezal hudolesovih, ravnih šibic: te so najmočnejše za kletko.

Nekega deževnega popoldneva jeseni pa se spravi brat na delo, in jaz sem mu pomagal, kakor sem vedel in znal, saj se je delala hiša za mojega prihodnjega gosta.

Drugi dan je bila kletka že izgotovljena.

O kako krasna je bila, ali vsaj meni se je taka dozdevala. Ne bil bi je dal niti za očetovo hišo, ker v hiši smo bivali vsi: stariši, brat in sestre, ta je bila

pa moja, čisto moja. Res je bila lesena in ne iz žice, a kaj to. Imela je dvoje vrat, dvoje nadstropij in lepo obokano streho. V plačilo za to sem moral peljati mesto brata v malin. Ko sem kletko tako izslužil in obesil na spredno steno v hiši, začel sem misliti na kosa, kako bi prišel do njega.

Zima je bila že nastopila in prvi sneg je ležal po zemlji. Pravi čas bo to za ptičji lov, sem si mislil. Nekaj žim za zanjke sem dobil od sosedovega Jankota, kateri jih je bil izpulil iz repa domačemu konju. Pa je bil zato tudi pošteno tepen od očeta. Jaz sem mu pa dal nekaj gumbov in duš, pa sva se pobotala.

Zanjke sem pa že znal sam splesti. Naredil sem jih deset. Popoldne sem šel pa po rahlem snegu tičem nastavit. Najraje bi bil vjel seveda kosa, pa tudi drug tič bi mi bil všeč. Odšel sem v senožet, nesoč s seboj zanjke in nekaj žita za vabo.

Med dvema grmadama pa, kjer se mi je pripravno zdelo, sem razbrskal sneg in ugladil stezico, češ, da bo menil tič, da je tu varno, ker so tod zobali že drugi tiči.

Potem sem pa naredil ograjo iz leskovih šibic od jedne grmade do druge, samo na sredi sem pustil malo odprtino, kjer sem postavil zanjko. Zanjki sem naredil vozal in jo okroglo napel, drugi konec sem pa privezal k mali palčici, katero sem trdno v zemljo zapičil.

Potem sem pa pred in za zanjko malo z žitom potresel, samo na sredi pod zanjko sem pustil prazno.

Ce pride tič — tako sem modroval — bo na tej strani zobal, potem bo šel še na drugo stran, pa ga bo zanjka prijela in moj bo!

Nastavil sem res vseh deset zanjek in si mislil, da imam že črnosuknjaškega kosa v roki, pa sem se precej zmotil. Drugi dan sem šel že na vse zgodaj pogledat, kaj se je vjelo. No, pa ni bilo nič. Na jednom mestu je bila zanjka strgana, na drugem žito pozobano, a zanjka cela, na tretjem pa še vse nedotaknjeno. Pa nisem odjenjal.

Popravil sem vse lepo in čakal, kaj bo po dnevu. Zvečer sem šel gledat, pa zopet — nič. Tako sem že hodil deset dnij. Mati mi že niso hoteli več žita dati,

češ, da bom odnesel vse iz hiše. Obljubil sem, da ne bom več lovil, ako še sedaj ne vjamem ničesar.

Kako sem lepo prosil Boga zvečer, da bi se vsaj kaj vjelo. In zdi se mi, da je Bog res uslišal mojo bedasto prošnjo in molitev.

Ko sem šel namreč drugi dan pogledat, — na, bil je v prvi zanjki moj tako težko pričakovani, tako zaželeni kos. Veselja sem poskočil, ko sem ga zagledal. Revež je pa žalostno čivkal in zanjka se je tesno oklepala nežnega vratú. Hitro sem ga hotel oprostiti vezi, pa nisem mogel več sneti zanjke. Kako se mi je revež smilil, a izpustiti ga nisem hotel. Kaj bi mu tudi koristilo, ko je imel revček zanjko okrog vratu. Nisem imel časa, da bi šel pogledat po drugih nastavah, ampak naglo sem tekel domov, da bi prej rešil svojega kosa. Njegovo žalostno cviljenje me je v srcé bolelo in tolažil sem ga po potu, kakor sem vedel in znal. A kos se je najbrže malo menil za moje pomilovalne besede in je cvilil.

Dobro, da je senožet blizu doma, da sem mu hitro prerezal s škarjami neljubo zanjko. Kos se je pa kmalu ojunačil in je bil vesel kot prej, vsaj meni se je tako dozdevalo.

Dejal sem ga v novo, zanj pripravljeno kletko, dal mu jesti in piti in ga občudoval kot pravcati čudes. Pozabil sem bil iti po drugih nastavah pogledat, in še le popoldne sem šel. Drugod ni bilo nič, pa tudi nisem hotel več loviti: preveč se mi je kos smilil, da bi bil še dalje tako živalice mučil. Pa tudi želje so se mi spojnice saj sem imel kosa, kaj sem hotel še več?

Tisti dan sem imel neko posebno srečo za tiče.

Popoldne so mi rekli mati, da naj se grem strič k Jurjevim, ker sem imel dolge lase. Pa sem res šel. Pri Jurjevih pa so bili ravno tisti dan vjeli brinjevko, in ker so vedeli, da imam rad tiče, so jo dali meni. Lejte no, kako se mi je družina množila!

Ker nisem imel kletke, sem ji pristrigel malo peruti in jo pustil prosto hoditi po sobi. Kmalu se je tako privadila, da ni šla nikamor. Tudi če je šla na dvorišče, je priletela sama nazaj.

Pa jaz sem imel vsejedno raje kosa; saj je bil pa tudi lepši. Tako črn ko oglje je imel kožušček in kljun ko vosek rumen.

Donašal sem tičema vedno dovolj jesti in piti, pa vendar je bil kos vedno potrta in otožen. Rad bi ga bil razvedril in potolažil, pa ga nisem mogel. Brinjevka se je čisto udomačila, a kos je bil čimdalje bolj pobit in žalosten. Žalostilo me je to, a ob enem tudi jezilo. Saj sem mu dal vsega, kar je hotel; nikdar ni bil lačen, nikdar žejen, pa vendar žalosten. Kolikokrat bi bil zunaj lačen, kolikokrat bi se bil mraza tresel, tukaj pri meni je bil pa na toplem.

Sedaj pa razumem njegovo bol, in vzrok je ta, ker sem mu uropal slobodo. Kajpada, včasih nisem vedel, kako britko peče izguba zlate prostosti.

Žvižgal sem mu vse pesmi, katere sem znal, pa ta trdoglavec se ni hotel naučiti nobene; še svojih prejšnjih ni hotel peti.

„Poj mi, poj, moj črni gost!“

— Kak bom pel, ko nisem prost.

Lahko bi to veljalo o njem in o meni. Nejevoljen sem bil na kosa, a izpustiti ga le nisem hotel. Menil sem, da bo spomladi boljše. Pa je ni dočakal revež. Čez tri mesece je namreč poginil. Neko jutro sem našel mrtvega v kletki. Malo sem bil žalosten, pa dosti ne, saj mi je delal vedne neprilike s svojo kljubavnostjo. Odslej sem pa tem raje imel brinjevko. Ta pa se me je tako privadila, da je hodila z menoj kakor kak psiček. Kamor sem šel, je tudi ona skakala. In rad sem jo imel, rad, če prav ni znala peti. Prihodnjo jesen pa sem odšel v Ljubljano in sem moral doma pustiti brinjevko.

Klavrna je bila in potolčena, ker me ni več našla. V nekaj dneh se je pa izgubila in nikdo je ni več videl. Taka je zgodba mojih prvih dveh tičev.

Pozneje nisem več lovil in nisem več imel ptičev, preveč se mi smilijo, da bi jim jemal zlato prostost. Saj vem, kako je hudo biti brez nje.

Žalostni pogin prvega kosa me je ostrašil.

